

élet.2025.

Lehet ez én vagyok...lehet nem

Reggel 8 óra van, az arcomat nézem az asztali tükörbe, közben vastag réteg alapozót próbálok púderrel lefedni, hiszen ez minden problémám megoldja majd. A nyitott ablakon át nézem, ahogy a szomszédos autó mosó megtelik, az ismerős férfi szivarra gyújt jó román létére köp egyet aztán átmegy a másik házba és leül a kerti székre, fura alak. Fél éves itt lakásom alatt lassan raktam össze a képet, hogy a mosó fölött nem ők laknak, hanem kiadó szobák vannak. Ő és a felesége a hatalmas narancssárga házba élnek. Amikor legelőször jártam erre azt hittem az a pompás lakás egy orvosé vagy egy ügyvédé, de nem, az övé. Begombolom az utolsó gombot az ingemen, alaposan oda figyelek minden részletre és úgy indulok egyetemre mintha minimum vezérigazgató lennék. Az élet iróniája azonban, hogy én csak egy szobát bérek a pompás narancssárga házzal szemben.

A konyhába érve hatalmas csörömpöléssel jelzem a ház lakóinak, hogy már reggel 8 órakor szétvett az ideg. Sosem gondoltam volna, hogy lányokkal való együttlakás során a rend megtartása lesz az örök frontot fenntartó háború oka, leveszem bizsu gyűrűjeim, és elmosogatok, amikor már tökéletesen felpattant a körömlakom akkor végre elindulok a buszmegálló fele. A hosszú utcán sétálva azt konstátálom, hogy teljesen más világ van itt reggel és este amikor haza jövök. Elhagyott épületek, lerakatok, drótkerítések, parkolok. Semmi otthonos, semmi fa, virág, zöld. Csak épület maradványok. A lakás, ahol lakom igazából teljesen otthonos, van udvar némi fa és egy kis hinta, sziget a semmiben.

Lakást keresek, megint a szüleimnek meg el sem mondtam ismét költözöm az elmúlt két évben már négy helyen laktam és lassan szorongok új dolgokat vásárolni hiszen csak arra tudok gondolni, hogy egy újabb költözés során bármi teher lesz. Nem szeretek itt lakni, talán sehol se szeretem igazán olyan vagyok, mint egy elveszett puzzle darab, amit folyamatosan próbálnak beilleszteni egy oda nem illő képbe.

élet.2025.

Fogalmam sincs melyik puzzle szettből tűnhetem el. Anyám mindig kikövetkezteti velem van a baj nagy a szám, ő ismer, olyan vagyok, mint apám kicsit alkalmazkodjak. Én meg félek, tulajokkal küzdök meg elveszett garanciákkal, szerződések nélkül folyamatos kétségek közt, magyar fiatal lányként egy román férfivilágban, esélyem sincs.

A húszas éveim randevúit nem egészen így képzeltem el teljesen átváltoztak első lakás néző randiká. A folyamat hasonló, több óra készülődés aztán eljártsszuk, hogy minden a legtermészetesebb, minden részletre figyelünk miközben semmit sem teszünk szóvá, pár zavaró tényezőt pedig teljesen ignorálunk, ha az első benyomás elvitte a varázst.

A szakítás, a randi, a költözés és a lakás keresés egy kutya, vakon beleszöksz aztán egy nagy gubancba kapod magad, ahonnan borzasztóan nehéz tovább állni. Közben félúton ott hagysz magadból valamit, amit sosem szerzel vissza ezt érzem most is, ahogy a húsvéti maradékokból megtérített asztalt figyelve jövök rá milyen idegen nekem ez a bőség zavar a 100 féle étel és sütemény. Otthon csak gyorsan eszek valamit általában állva a hűtőbe és megyek is tovább vagy legtöbbször marad a péksüti. Az evés kultúráim teljesen kihalt. Ahogy sok más is. Anyám túl sok erőfeszítést tesz a főzésbe, óriási pazarlásnak tartom az ünnepeket. Valahányszor haza jövök otthonról az agyam borzasztóan lassan áll át. Itt nőtem fel mégis azt érzem ott váltam felnőtté. A felnőtté válás legnehezebb folyamata, ha csak egy helyszínen történik meg. Haza érve ismét az a gyerek vagyok, aki itt nőtt fel és bevallom mindig nagyon nehéz ezzel szembesülnöm. Itthon áll az idő anyám szokásai, borgőzősedéi a régeik az emberek, akik szeretnek gondolkodás nélkül kritizálnak „de csak úgy kedvességből” /,, meg nem akarlak megbántani csak jót akarok”. Egy óra leforgása alatt kapom meg hogy fogynom kellene, de igen sovány is vagyok, ezek e rendesen. Körülbelül egy hét után amikor már úgy érzem magam, mint egy kalitkába zárt madár itthonról haza megyek. Néha az ismerős az otthon nem egyenlő a szabadsággal. Találkoztam az egyik itthoni

élet.2025.

barátnőmmel, aki éppen legújabb pasi fogásait meséli el, 3 név után teljesen elengedtem a történetet, együtt kezdtük az ovit, az a fajta barátnő, akivel az oviba megismerkedsz és utána végleg veled marad, az élet sodorhat más irányba lehetek párhuzamosak valami mégis összetart, az állandóság és a kezdet, mert bármennyire is akar menni az ember, egy szálba mindig kapaszkodik, ami haza köti. A barátnőm nagyon szép, és ezt jól is használja viszont viszolygó fejeket vágok amikor megtudom milyen férfiak próbálkoznak be nála, ő csak lazán legyint. Néha azt érzem nála minden a férfiak körül forog. A beszélgetés alatt ki ki nézek a feje mellett várva valakire. Minden alkalommal ezt csinálom amikor haza jövök, keresem az autót, keresem az arcát, a hangját, a tudatot. De semmi, évek óta semmi. Azt mondják, ha az élet úgy dönt, hogy nincs már közös utatok nem is fogtok többé találkozni és valóban így van, de mindig elhessegetem a gondolatot. Amikor visszamegyek egyetemre ez a világ megszűnik, ez a véget nem érő várakozás eltűnik. Már nem lesek ki mások feje mellett, nem nézek meg minden autót, nem forgatom a fejem mert abba az életembe nincs ő már benne. A nagyvárosi élet betölti ezt az űrt... de az otthon mindig vissza tépi a sebeket. Telhet az idő, itt mindig a sebzett lány leszek, aki szobájában 4 fal közt magának is nehezen beismerve sírta el minden este magát. Minden egyes alkalommal szembesülök, hogy az az erős törtető nő, (habár még nem igazán váltam nővé) akire mindenki azt mondja bunkó, és rideg egy kislányt hagy itthon, aki mindent megtett, hogy szeresék és legyen ugyanolyan, mint a többi lány. Időközben fogalmam sincs milyen álruhában vagyok, ki vagyok, és szeretem e azt, akivé válók, de semmiképp nem szeretem azt a fiatal lányt, akit az iskola végével itthon hagytam. És valahányszor haza térek, nem személyt keresek, hanem egy utat, ahol a gyerekkori énem és a mostani végre összeérnek. Ez a költözés talán a szabadságom korántsem szokásos megélésé lehet, megyek mert lehet tudni akarom, hogy mehetek, iskolás éveim alatt olyan szívesen lógtam volna ki este, most meg kifogásokat gyártok, hogy időbe haza érjek, pedig már nem vár itthon

élet.2025.

senki. Legalábbis itt Kolozsváron. Ha valami nem jó, én mindig menekülök. Menekülök a szerelem elől, menekülök, ha nem szeretek, vagy ha engem nem szeretnek, menekültem otthonról aztán vissza. Mindig mennék hirtelen, aztán mindig mindent vissza akarok csinálni. 13 évesen év közepén találtam ki, hogy iskolát szeretnék váltani. Aztán persze fél évet töltöttem azzal, hogy visszakérjem magam. Sikertelenül. Akkor éreztem először a döntéseim következményét. Persze utólag életem legjobb döntésének tartom. De akkor számomra összeomlott a világ, amire felépült egy másik. Másodszor akkor omlott össze a világ, amikor túl lettem életem első szakításán, ha pontos akarnék lenni akkor a második, de végül is az első kapcsolatomnak sose lett vége, ezen pedig még mindig jól szórakozom, tulajdonképpen elfelejtettek velem akkor szakítani.

Az egyetem adta szabadság a világ legjobb dolga, kurzus helyet a büfébe ülni miközben senki sem keres, az első 10 perc megfelel jelenlétnek, úgyhogy a szünet után már senki nem megy vissza. Általában hatalmas asztali megbeszéléseket tartunk lányok és közben az életünkkel botránkoztatjuk meg egymást. Néha oda csapodnak a fiúk és ha nem veszik fel a hangulatot velünk egy idegen világban találhatják magukat, ahol nem beszélnek a nyelvet. Hatalmas hangzavar, cigi, kávé, kacagás és pasis történetek. Ez az élet. De ma esik, és ketten vagyunk. Csend van. A pizza szeletem szabadítom meg a gombától, miközben barátnőm irgalmatlan fejmosását hallgatom, hogy mégis milyen pokolról jövő lény vagyok, aki egy használatos műanyagot használ étel hordani, és az igazi vétség, hogy meg is melegítem benne az ételt. Úgy nyomja a szöveget, mint egy teleshops , bambán nézem és hallgatom ahogy elmondja mennyivel ésszerűbb Tupperwaret használni, hiszen az orvosi műanyagból készül és azt hiszem ennél a szónál elveszett a figyelmem, a szemem a magas srácon akadt meg a teraszon aki egy kicsit fura fazon de bevallom kicsit tetszik, magam mellé nem tudnám elképzelni szerintem más világ, de van benne valami vonzó ami álmodozni igen csak elég, hosszú

élet.2025.

haja van de nem taszító, van, hogy felköti ez csak neki áll jól. Bő ruhák lognak rajta, lazán áll, minden mozdulata természetes. Az egészben van mégis valami igényesség. Talán nagyon viharos kapcsolatunk lenne, mindig veszekednénk. Hitelből, hitelbe menekülnénk egy padláslakásba, ami csak az elején lenne romantikus, aztán a sötétség eltemetne. Alkoholba temetné kudarcba fulladt művész életét, persze jól kereshetne, de ő nem lenne képes megfelelni elvárásoknak, mert meg akarja élni szabadságát. Anyám néha felhívna, sírna, hogy hol rontottam el az életem, kellett nekem fiatalon gyermek. Aztán sírnék én is. Igen lányok így folytatódik a romantikus regény a boldogan éltek után. Idilli kis szerelmi storym barátnőm kellemetlen mondat szakadéka szakítja félbe..., és tudod ők sokkal mélyebben el tudtak beszélni pár hónap alatt, valahogy neki megnyílt úgy ahogy neked egy év alatt se tudott..."-nem akartam ezt hallani, igézően keresi barátnőm a tekintetem én meg próbálom elrejteni a kudarc olyan ismerős ízét, a gyomrom összeszűkül a magas fiú eltűnik, én maradok csak én a valóság, ismét nem engem választottak úgy néz ki én nem vagyok elég mély. Zavartan előre dőlök és belekortyolok a borzalmas ízű kávénak csúfolt italba. Nem tudok erre mit mondani, ha nekik jó...lehet, hogy így van. És közben tudom ott a fájdalom a szememben. Témát váltok és közben minden percben arra várok, hogy magányos pillanatomba megfogjam a vállam és elmondjam magamnak elég vagyok. Elég vagy. Ez ismét sok idő lesz.

Szeretem megélni a szenvedésem, kijavítom magam szeretek szenvedni és eljátszani az áldozatot. Egy férfiak által uralt világban a gyenge nő vagyok a nőkébe egy kitaláltót fura alak, a románok közt egy magyar, a magyarok közt egy székely, az egyetemen csak egy friss diák mindig a leggyengébb. Néha szükségem van minden figyelemre máskor okádók a legkevesebbtől is úgy vergődöm ebben a világban mintha egy teljesen más bolygóra szabott személyiségem lenne. Mégis néha nálam jobban senki sem szereti az életet. A konzervatív pártokat megvettem, de az ellenzék általában túl

élet.2025.

sok nekem, barátnőm azt mondta ő centrista, hm.. jól hangzik én is az akarok lenni. Az ideológiák nem fekete fehérek, de út sincs köztük. A választások során nem lehetsz centrista. Centristának lenni olyan, mint azt mondani nem vállalom a saját véleményem. Amikor legelőször kimondtam politikával akarok foglalkozni, úgy néztek rám az emberek mintha minimum azt mondtam volna, hogy én vagyok az ördög. Beszéljünk nyíltan, mióta lett szitokszó a politika? Miért ne beszélhetne egy asztaltársaság politikáról? Én politizálni akarok, el akarom mondani mi zavar mi nem. Természetesen mindig megkapom az aranyos kis jó tanácsot, de lehetnék ügyvéd vagy orvos na meg rendőr most nagyon jól keresnek, negyven évesen elmehetnél nyugdíjba, de mi ez a politika azt se tudom mi az, család orvosom szembe kacagott velem, amikor meghallotta.

Saját identitásom egy kisebbségekből álló szorongó és lázadó pesszimista női alakra építettem fel. Az ember lánya könnyen beleragad ebbe a szerepbe és elkényelmesedik, könnyű hiszen lesz ok nyíltan haragudni valakire, nekem van okom oda szólni, haragudni nekem van okom negatívnak lenni. A gyengébb könnyen válik frusztrálttá, és általában a frusztráltság negatív tulajdonságokat ébreszt fel. Egy baráti iszogatás során azt a jelzőt kaptam, hogy „a negatív nézőpont képviselője”. Először elmosolyodtam, magamra ismertem, aztán borzasztóan feszengeni kezdte, ez jut valakinek először rólam eszébe, „a negatív nő” megrémít a gondola, hogy egy férfi ezt gondolja rólam aztán lefedem az egésztestet már pedig engem úgysem érdekel lepellel. Mégis úgy érzem kést szúrnak a gyomromba, valahányszor, aki tetszik másra néz, pedig engem nem érdekel én független vagyok. De a nézések a férfi csillogó szemei, talán ez hiányzik a legjobban az életemből, a férfi csillogó szeme, ami rám néz és az őszinte nevetés, ami ezt kíséri. De nem, rám nem fognak, mert negatív vagyok, két bók között elküldöm melegebb éghajlatra. Fura nem.

A fejemben az a nő, aki párkapcsolatba van egy idegen nő, akivé válni félek. A világ

élet.2025.

legtermészetesebb dolga a párkapcsolat, a szerelem és az anyaság rémképként lebeg a szemem előtt. Túl sok nőt láttam elveszni, túl sok fájdalmat láttam nők szemében. Legnagyobb félelmem, hogy elvesztem a nőt, aki most vagyok egy férfiért, családot alapítok és két gyermek nevelés közt elvesztem a fényem, a gyerekek sírnak a férjem későn ér haza egyre több a tárgyalás, a munka megbeszélés egyre fiatalabbak a titkárnők én meg egyre jobban fogok félni tükörbe nézni. Amikor ezt egyszer hangosan megfogalmaztam az összes barátnőm hülyének nézet: „majd beér a fejed”, - „majd másképp fogod látni”, - „majd majd.” De félek, hogy nem lesz igazuk és a fejemben élő magányos fény nélküli nő eljön értem, hogy bosszút álljon egyetlen gyenge pillanat miatt. Napokban két ismerős férfiről is derült ki, hogy van eltitkolt gyereke. Azt hittem ilyen csak a filmekben van. Mindkettő család irigylésre méltó szép életet él. Vagyis élt. Én nem jövök rossz családból, nem féltem haza menni, szigorúak voltak, de sosem annyira, hogy félnem kelljen. Mindig gondolkoztam miért félek az elköteleződéstől, ha a közvetlen közelemben még csak válás sincs egy házasságban se, ami nem zárja ki, hogy lehetne, de nincs. Aztán eszembe jutott nagymamám, aki férjét, férjének szüleit, férje testvérét és négy gyereket szolgált ki egész életében, a nő, aki elvesztette önmagát, vagy anyukám, aki a régi képeken egy fiatal dús göndör hajú vidám nő viszont most már alig mosolyog és olyan hamar kezdett öregedni. Minden elejtett fél szó, minden tanács, minden pletyka minden családi összejöveteleken elejtett poén arra a következtetésre jutott, hogy a lepel mögött talán mindenki kicsit bele halt a felnőtté válásba és ez a házasság nem is olyan jó mokka.

Meg akarom győzni a világot, hogy egyedül is lehetek boldog, miközben magam sem tudom igazán. A legutóbb is kudarcba fulladt ez a kísérletem: „Mi azért vagyunk, hogy megvédjünk” - a bor áztatót gondolataim azonnal reagáltak erre az egyszerű mondatra., „Kitől?” - És most, józanon is ezt kérdezem: kitől védtek meg? Néztem hatalmas pupilláit, amelyeket az alkohol egyre nagyobbra és szimpatikusabbra tágított.

élet.2025.

Egy órája veszekedünk ideológiákról, saját meggyőződéseinkről és mindez egy egyszerű kijelentéssel kezdődött. Ideje befejezni és ez a mondat szerintem le is zárj.,, Kitől védtek meg minket ti férfiak??” A távolba nézet, talán a csöves után, aki egy cigiért cserébe megígérte neki, hogy mi még ma együtt töltjük az éjszakát mert ő érzi köztünk a kémiát, természetesen mindketten tagadtuk és végül a jóslat se vált be, de egy pillanatig láttam, hogy a kettőnk ideológiai különbsége háttérbe szorul és abban a percben a pupillája egyé vált a tükörrel. Mert van egy dolog, ami minden ideológiát és meggyőződést vagy akar hitet is felül múl az pedig a vágy. Válasz nem érkezett. „Én válaszolok! Magatoktól!” – Ebbe a válaszba semlegesítettem talán minden kémiát. A vita befejezte után napokig agyaltam, téma volt többek közt, hogy nekünk otthon a helyünk, kötelességünk gyereket vállalni, az abortuszhoz nincs jogunk és egy feleség minden szempontból köteles kiszolgálni a férjét hiszen az tartja el. Aztán eszembe jutott, hányan élnek így és minden egyes nőt körülöttem elkezdtem megvizsgálni, kételkedni kezdtem a világban, azt éreztem, hogy a nők többsége nem boldog, hogy mindenki hazudik azért, hogy te is éld át, amiket ők. Nem boldog anyám apám mellett. A nő a buszon a gyerekekkel, akiben most tudatosul a régi mondás, -„fiam magadnak szülsz” Megkérdőjeleztem az egész világot. És megjelent bennem a nihil. Legelőször ezzel a szóval a középiskolában egy vallás óra keretein belül találkoztam. A nihilizmus egy szitokszó, ami a mai társadalmat írja le, legalábbis ezt mondta nekünk a lelkész. Református kollégiumba végeztem az iskolát, természetesen egy háziasszony bólogató képző volt, ahol minimum minden órán elmondták, hogy az abortusz gyilkosság, feminizmus az ördögtől van a nők sosem voltak elnyomva, sőt-sőt igenis magas rangban voltak minidig/ megbecsülve, na meg Isten szeret, de annyira nem, hogy valaha is egyenlő legyél. Aztán persze voltak mondatok, amik örökre elkísérnek, -„te nőként nem engedhetsz meg magadnak ennyit”, -„ez csak hiszti kinővöd”, -„boldog nőnapot a gyengébbik nemnek” és a kedvencem, nem lesz semmi belőled”, a lelkész

élet.2025.

úgy állította be a nihilizmust, mint korunk legnagyobb szűgyenét és veszünk okát. De persze mint lázadó lélek, kacshintgatni kezdtem a szóval mesterségesen akartam elérni, el akartam érní a semmit. Az istentől való elfordulásom, első visszavezető útja volt, amikor rájöttem, hogy nincs rosszabb az ember életében, mint a semmi. De az igazság az a semmi sosem állt fent hiszen, ha nappal azt is mondtam én nem hiszek este mégis az ég fele fordultam. Azt hiszem a hitnek megvan a kora, és bajban születik meg viszont az erős hitt kitart jó időkben is. Púzsér egyszer azt mondta egy podcastben Isten vagy jó vagy mindenható ez a mondata mai napig elkísér viszont nem telik el nap, hogy ne érezném ott van. Aztán most itt állva a semmivel úgy érzem magam, mint egy aluljáróba ragadta reggeli pillanat amikor még hideg van. Hogy a fény és a szeretet naivsága úgy mentene meg, mint semmi más. Csak egy pillanatra szeretném visszakapni, a gyermeki fejemből a felnőtt élet képét, a nagy házzal David Zepeda kinézetű férjjel és bár úgy szeretnék főzni ahogy a babaházamba ahol vágyakoztam, hogy egyszer igazi legyen minden. Tessék most igazi minden.

Összeségében egész életembe ...ironikus 21 éves vagyok, a nőkért akartam kiállni és megvédeni őket, magunkat. Aztán most újra felteszem a kérdést? Kitől? A férfiaktól? Ugyan már. Saját magunktól. Mert mi nők vagyunk saját magunk legnagyobb ellenségei.

Fiatalon számtalanszor ülünk fel arra a hullámvasútra, amely egyszer felemel aztán szépen ismét zuhanni kezd. A mai világban lehetetlen lépést tartani és úgy haladni, hogy közben ne azt érezd, hogy más már régen megcsinálta vagy hogy ezerszer jobb benne. Ma a világ tetején vagyok, boldog, önálló, független holnap utálni fogok mindenkit és semmi sem fog úgy alakulni ahogyan elterveztem. Talán az élet bosszúságait egy fura daccal próbálom ellensúlyozni? Aztán mindig rájövök, ki vagyok én a felsőbb hatalommal szembe?? Állok az esőbe a buszmegállóba erősítve a gondolatot, hogy minden, amit a társadalom elvár tőlem sose fogja megkapni, aztán jót

élet.2025.

nevet rajtam a felsőbb hatalom és küld egy pillanatot egy másik embert, aki kiragadja alólam a földet és megmutatja, hogy az élet abszolút nincs az én kezembe.

Rengeteget nézem magam a tükörbe van, hogy egészen elbambulok, félreértés ne essék nem nárcisztikus személyiségzavaromnak teszek eleget, néha pusztán keresek valamit, keresem magam, az önazonosságom, nézem magam, barátkozom, néha egészen szépnek érzem magam máskor egy képtől is rosszul vagyok magamról. Például sose tudtam elfogadni a göndör hajam, pedig anyámtól örököltem ahogy az vízeres lábaimat is...undorító. Volt barátom anyukája kifejezetten szerette abuzálni a kinézetem, mindig elmondta, hogy ahhoz képest milyen kényes vagyok sikerült valahogy meghíznom de hát anyukám is nagy darab ki tudja majd szülés után, hogy fogok kinézni, azt is megjegyezte, hogy az eres lábaim miatt ne hordjak rövid nadrágot mert nem szép, és persze tanuljak meg zserbót sütni mert a fia nagyon szereti. Azt hiszem nem tudja meg, sikerült e megtanulnom sütni. Úgy menekültem abból a kapcsolatból, hogy közben magamra se ismertem, emlékszem utána elmentem futni és úgy vettem a levegőt, mint aki sokáig fuldoklott. A fulladó partot ért. Igen fuldokoltál te lány mert azt hitted lehet parancsra szeretni. Sokáig rosszul éreztem magam miatta, azt hittem igazságtalan vagyok aztán amikor kezet emelt rám minden alapozatlan rossz érzésem vele kapcsolatban értelmet nyert. A hang a fejembe, a szorongás, a túl sok ajándék, a féltékenységi rohamok, minden értelmet nyert.

Senkinek nem kívánom ezt az érzést. Hajnali 2:00 és az elmúlt nap eseményei pörögnek a fejembe. Hontalan vagyok és talán soha nem éreztem magam ennyire egyedül, mindenkinek ajánlom, hogy nagykorúvá válása után költözzön el szüleitől mert ez a legjobb felnőtté válás folyamat. Az élet olyan váratlan helyzetekbe kényszerít bele, ahol összeszorított foggal menni kell tovább és egy pillanat időd sincs gondolkodni, közben persze senki se fogja a kezéd. Egy héttel ezelőtt eldöntöttem, hogy végleg elköltözöm, kivettem egy másik szobát, ma meg azon gondolkodom jó döntés volt e,

élet.2025.

rettenetesen félek egy újabb rossztól. És ismét itt állok egy nagy bőröndnyi étellel új küszöb előtt.

Meleg van, mondom ki a nyilvánvalót, miközben az ablakkal küzdök, a testvérem oldalról rám néz és oda súsítja a néni fázik ne nyisd ki, de hát meg lehet sülni. A szemem akaratlanul is a szoba másik felébe fekvő néni felé téved. És össze szorul a gyomrom. Ez a jövő. Az asztal mellette üres. Testvéremé meg roskad. Nap mint nap hozunk valamit neki. A néni nagyon beteg. Néha próbál kommunikálni. Fogsor hiányában néha sejtít és román is szóval nehezen értem. Kiszolgáltatott. A társadalom szükségtelen tagja. Nem kell már. És félre vetik? Vajon szült? Vajon nem? Ez a sors vár rám is? A lánya Kanadában él, de ő nem akar oda menni, nem hagyja el az országát. Az igazság szerintem azért sokkal árnyaltabb. Testvéremre téved vissza tekintetem nézem némán ahogy eszik és panaszkodik, a nénival összehasonlítva kicsit ironikus. Persze mindenkinek az a legnagyobb baja, ami az övé, de az ágyban fekvő nénihez képest testvérem panaszát eltörpül-, „Remélem nem hideg az étel siettem, habár még mindig jobb, mint amit itt adnak” -, „Nem tudom, hogy bírok ki még egy hetet, mennék haza én megmondom az orvosnőnek.” Látom a szemébe könnycseppek gyűlnek, bármit megteszek mindennap bejövök, de ha sírni vagy panaszkodni kezd én azt nem tudom kezelni. -, „Egyél, hallgass el, kell mosogassak még, utána menni akarok, nem érek rá egésznap.” Magamtól is megijedek ismerős a helyzet, mások érzéseit nem tudom helyén kezelni, ahogy az enyémeiket se tudták. Ott látom magam most beteg testvérem helyén, a kicsi lány aki mindig sírt de csak hiszti volt, „hallgass ne bünyödj, nem hallom a tv-t”, „hova hisztizel, menj ki ha sírni akarsz”. Apám nem volt az érzelmek embere az az ember, aki most könnyes szemmel kéri, hogy maradjak még egy napot otthon. Az az ember aki lehozná a csillagokat és minden kérésem teljesítené. Arról mesél mennyire várja, hogy családom legyen, miközben egy hónapig lici alatt nem szólt hozzám mert elmentem egy randira ahova ő engedett el. De az is ő volt. És

élet.2025.

mentegethetni is lehet legalább nem ivott, nem vert, szeret. Mert a székely családokba így szokás ha a férfi nem ver és nem iszik az a jó apa, a példakép. A minta. Az enyém az volt. Mégis a kis lány aki nem tudta ki sírni magát most másoknak se hagyja. Emlékszem szakításom során ahogy az akkori barátom síró hangra váltott a férfi ismeretlen érzékenységet szájalmasnak láttam. Undort éreztem Pedig csak félt, hogy elveszít. Vajon fog e engem férfi még úgy szeretni, hogy sírjon értem? Vajon tényleg akkora nagy dolog, ha egy férfi sír. Vajon... vajon miért nem szeretem és taszította minden porcikámat ez a túl sok érzelem.

„ Apáddal ma úgy össze veszünk” - ismét érzem szívesen leraknám a telefont pedig csak most vettem fel, anyám panaszkodását sokszor már nem tudom hallgatni, őt valaki minidig megbántja, neki mindig fáj valahol, ő mindig beteg, 20 év után is az én hibám, hogy ő szülés után meghízott. Azt is százszor hallottam már, hogy milyen szinten nehéz gyereket nevelni elrontod az életed nem is tudja neki minek kellettünk aztán persze a legjobb dolog a világon az anyaság meg ugye nem lehet egyedül lenni kell valaki, de nehéz a házasság és mire minden ellentmondását végig hallgatom már elmegy a kedvem az egész honvágytól és tudom a beszélgetés vége az lesz, hogy valaki valakire rácsapja a telefont. Hallom anyám panaszát és én felkacagok mert párhuzamosan apám is beszél. Kigúnyolja anyámat, de jelen esetben nem ítélek én is azt tenném. Családom női tagjai ugyan olyan negatívak, mint én, párkapcsolati tanácsuk is kimerült annyiban, hogy ha egyszer barátom lesz a legfontosabb szempont az legyen milyen viszonyt ápol az alkohollal. A volt barátom nem ivott, egy szent volt a barátaim heti 3x biztos megmentek, de ő soha mégis sokkal jobban rájuk bíznom az életem, mint rá. Legtöbbször mert vezetett azért nem ivott. Aztán a szakítsunk utáni nyáron kezét emelt rám egy buliba. Elhordott mindenek. És ami a legszomorúbb, félttem. A csendes szerény fiú szemébe ismeretlen agressziót láttam. A megbántott férfinál rosszabb nincs. Bizonyíték volt. Szóval Székelyföldön alkohol tesztel keresünk

élet.2025.

párt.